

Ma tunne sâäl so ennâmb.
 So taiwa al,
 So silmi al
 Ei tohhi kurja tetta,
 Ei melest sinno jáutta.

4. Mul allati om silmi een
 So wâggi, tarkus, heldus
 Sen üllespiddamisse töön,
 So armo-hole selgus.
 Kik külutap
 Nink tunnistap
 Ja nâudap mulle sinno,
 So pole töstap minno.

5. Kuis selgeste ma nâe ka,
 Et kik mull' and so kâssi!
 Ei wöi ma eal mottelda,
 Et hennel' sa kik essi.
 Ei minno kâen, —
 So armo wâen
 Om siggidus — sa fannat
 Hoost, nink, mes tarbis, annat.

6. Ent siski om mul sult se auw,
 Maad wilja-kandjas tetta;
 Ei tûhjas já mo hoq! ja nôuw,
 Ma õnnistust sa wôtta.
 Kui kûlw om hä,
 Ma lootma já,

Et sigginep kik häste
 Nink zirbil tööd saap tööste.

7. Nink kuis sa minno awwustat,
 Et sa mo waiwa läbbi
 Maad, lina toidat, õnnistat,
 Neil' sadat mittund abbi!
 Ei olle tödest
 Ma sinno käest
 Siin ilman halwas tettu,
 Ent rohkest awwustedu.

8. Ni te ma tööd so orjussen,
 Nink valka so käest oda,
 Kui ma iks kâu so peljussen
 Nink sinno väle loda.
 Ja wimate
 Sa töteste
 Mo wöttat väle waiwa
 Siist henne mannu taiwa.

F. S.